Ч. 186 Неділя 20 Серпня (1 Вересня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старовствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

Із Збаража надіслано нам відозву, котрою вічевий комітет зложений з 18 людий скликує селян збараского повіта на віче до Збаража, котре має ся там відбути завтра, 20-го рускогo серпня (1 вересня) о 2 год. по полудни в рефектари ОО. Бернардинів. У відозві каже ся: „Братя хлопи! Тяжкі, прикрі часи настали для хлопів. Розмаїта біда нас присїла, тяґарі нас тиснуть, праз таких як нам потреба не маємо. Закон позваляє нам збирати ся на віча і там висказувати всї свої кривди. Спішіть же на віче, най вас прибуде як найбільше і вискажім всї свої кривди, най знає сьвіт, що хлопови спали вже полуди з очий.... На вічу буде говорити ся: 1) Про еміґрацию; — 2) про загальне безпосереднє, тайне голосованє; — 3) про теперішнє положенє хлопів і про вибори, що вже надходять, а вкінци — 4) внесеня і запитаня. — За вічевий комітет: Андрух Гарматюк, Бабій Гилько, Онуфрий Олійник, Андрух Шміґельский, Стефан Істеревич, Михайло Грегоращук, Іван Трипалюк, Ілько Олійник, Ілько Бабій, Яцко Остапчук, Сафат Шміґер, Федько Заячківский, Дмитро Остапчук, Андрух Мартинюк, Дмитро Дячун, Józef Dobrzański, Марко Малинович, Іван Шпундер.

Провізоричний комітет в Станіславові запрошує сим Вп. Родимців, котрим вибір посла Русина з станіславівского повіта лежить на серци, на зібранє в цїли вибору ширшого комітету для переведеня і припильнованя акциї виборчої в повітї. Зібранє відбуде ся 5 го вересня в сали товариства „Gwiazda“ при улици Зедельмаєрівскій о годинї 3-ій по полудни. — За провізоричний комітет др. Мелитон Бучиньский, голова провіз. комітету, о. Єронім Бариш, секретар.

З Турки доносять до Gaz. Narod.: Що-до кандидатури з менших посїлостий, то коли з посеред Русинів убігають ся о мандат: дотеперішний посол п. Телїшевский Константин і др. Николай Антоневич — Поляки підпирають кандидатуру п. Брониcлава Осуховского, котрого кандидатуру комітет льокальний і поставив.

До тої-ж самої ґазети доносять з Долини: Тутешний комітет льокальний під проводом адвоката дра Добровольского заходить ся около вибору дотеперішного посла п. Винкентия Витославского. Але щоби єго вибір був зовсїм певний того сказати не можна, позаяк піднесено кандидатуру, котра може так само числити на певну підпору, бо має за собою також так великий простір як Велдіж, котрий аґітує за п. Витославским. Сего тиждня або слїдуючого прийде, думаємо, до порозуміня межи кандидатами.

З Бродів доносять до Gaz. Narod.: З куриї меншої посїлости тутешного округа єсть забезпечений вибір дотеперішного посла п. Александра Барвіньского. Польский комітет місцевий постановив не ставити свого кандидата.

До тої-ж ґазети доносять з Чорткова: Справа повіреня мандату до сойму з тутешного округа меншої посїлости доси не порішена. Чоловіка, котрий мав би тут такий вплив, як дотеперішний посол бл. п. Николай Волянський, нема — то-ж комітет місцевий єсть в певного рода клопотї. Порушувано вже навіть кандидатуру управителя староства п. Ант. Вибрановского. Тепер піднесено иншу кандидатуру, котра може числити на підпору, а іменно кандидатуру п. Рудрофа.

Із Самбірщини доносять до „Галичанина“, що дня 29 с. м. відбули ся в Самборі рускі передвиборчі збори, скликані матадорами т. зв. ходачкової шляхти із сїл Бережниця, Сілець і др. В зборах взяло участь мало людий з впливовійших сьвященників і селян; за то число шляхти було досить поважне. Що сьвященників і селян явило ся мало, вина в тім — як каже „Галичанин“ — аранжерів, скликавших збори несподївано. Збори вибрали ширший комітет, з 30 осіб всїлякого стану, а крім того тіснїйший комітет з пять осіб. В склад тїснїйшого комітету увійшли: др. Лукіян Гумецкий, яко предсїдатель, Іван Михас селянин з Морозович, К. Семаш селянин з Вапевич, Іван Бережницкий, шляхтич з Бережницї і о. Франц Рабій. Комітет завізвав присутних, щоби всїми силами старали ся о успішнє переведенє правиборів і поставлено скликати другі збори на слїдуючий четвер, на котрих буде остаточно поставлена кандидатура. З дописи єї виходить, що деякі селяни думають ставити там кандидатуру якогось селянина, так бодай заявив на зборах селянин Михас з Морозович. Крім того виринає ще й друга руска кандидатура п. Тита Ревакoвича, а москвофіли очевидно поставлять ще й свою. З польскої сторони кандидує п. Феликс Созаньский, а Gaz. Narod. каже, що ся кандидатура єсть більше менше певна. З початку — як доносять до „Галичанина“ — появила ся була кандидатура п. Тележиньского, властителя більшої посїлости з Хлївиск, але нічого о нїй не чувати.

До тої-ж самої ґазети доносять з рудецкого повіта, що дня 14 (26) с. м. відбули ся

---

21)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Едґар не допитував ся нічого, але з щирим сочувством говорив дальше: Вам булоби може лекше, як би ви старали ся подумати о чімсь иншім? Може дати вам першу лекцию музики? Ви більше знаєте ся на музицї, як я, бо ви вже музикою уродили ся. Але трохи теориї можу вас все-таки научити.

Маркилеві гадки було зовсїм де инде, але не хотів відмовити тому щирому предложеню. Став приглядати ся нотам, які Едґар поставив перед него, слухав єго пояснень і незадовго почало то єго таки займати. За чверть години читав вже один такт за другим майже таки без похибки, бо єго надзвичайний слух до музики казав єму на інструменті вже наперед вдогадувати ся того, заким ще око познакомило ся з видимыми знаками. Едґар був вельми урадований своїм учеником.

— До вісїм днів будете вже могли грати в нашім квартетї! Вийде то єму лиш в хосен, коли ви прийдете на моє місце, бо менї все духу не ставало. О, не бійте ся — говорив він дальше, коли побачив, що Маркиль злякав ся так короткого часу — ми не будемо вас учити великої музики! Для такої публики, яку ми маємо звичайно, єї не потреба — то публика, котра не може обійти ся підчас концерту, щоби не грала в карти та не пила полинівки! Кілька кадрилїв і дві або три увертури вистане до того, що на проґрамі називає ся найлїпшим з новочасної музики. Моя сестра грає „Погонича мулів з Севілї“ а хоч єї називають хорошою Андалюзийкою, то она все таки уміє заспівати й кілька Тирольских пісень. А сіньор Бартольді, наш тенор, такий самий Італїянець, як моя сестра Андалюзийка... Жиємо, бачите, з реклями.

Едґар не був веселої вдачі; тай трудно-ж жадати того від бідного хлопчища, котрому сухоти затроїли житє!

Маркиль споглядав на него з симпатиєю, яка будить ся борзо в людех, що самі страдають.

— Ми оба не конче щасливі — сказав він. — Але ми оба мужчини, то й наберемо знову відваги.

І він усьміхнув ся, як коли-б знав, що то він тепер тим, котрий має потїшати.

О дванайцятій годинї, в порі, коли на хуторі в черемшинї сидїли при обідї, зійшов Маркиль з своїми новими товаришами на долину до гостинниці на сніданок. Але не міг нічого й в рот взяти. На вид неправдивих кришталів і фальшивого срібла став він несьміливий. Єму мусїла прийти на гадку простора челядня, в котрій він сидів ще вчера о сїй порі, той довгий стіл, застелений грубим обрусом, але далеко чистїйшим, як той, що перед ним, великий брунатний мисник з блискучими циновими тарелями та й ті веселі товариші, що приходили з так добрим апетитом! Також думав він собі, що він з своїм опаленим лицем, з своєю синою полотнянкою і з грубими від роботи руками, мусить дуже відріжняти ся від прочого товариства, котре хоч і не конче було дібране, а все таки своєю одежею, своїм поведенєм показувало, що то міскі люди.

Але нікому не прийшло й на гадку упокоряти Маркиля якимсь знижаючим ся тоном, або дати єму почути, що він потребує чиєїсь ошіки. Артисти під сим взглядом суть великодушнїйші, як всї инші люди. В своїм житю, що не знає довгого пристановища на однім місци, дивлять ся они на сьвіт з гори як ті птахи і длятого для них ті границї, що відділяють від себе поодинокі стани, не суть анї так високими анї так сьвятими як хіньский мур. Впрочім длятого, що самі жиють зі свого таланту, уміють пошанувати талант і у других, все одно, чи они той талант видять перед собою в простій полотнянцї, чи у фраку з кокардкою у дірочцї від ґузика.

Крім того Амеде Делялїр і єго дїти мали добре серце; позаяк виділи, що Маркиль зовсїм прибитий, то відносили ся до него дуже сердечно, ба навіть з якоюсь делїкатностию.

в Комарнї передвиборчі збори, на котрих крім селян явили ся ще й сьвященики: Матковский, Волощак, Заяць, Косоноцкий, Криницкий, Метик, Борис, Сапрун, Бачиньский, Козакевич і Онишкевич. Збори вибрали одноголосно предсїдателем о. Матковского, его заступником п. Коса, міщанина з Комарна а пп. Ольхового і Колтуна з Клицка секретарями. Відтак вибрано виборчий комітет на Комарно, в склад котрого увійшло 37 селян, 4 міщан і 11 сьвящеників. Вибрано також тїснїйший комітет з о. декана Матковского з Горожанни великої яко предсїдателя, о. Косоноцкого з Подолець, о. Заяця з Горожанни малої, п. Ольхового з Комарна і селян: Хамутяка, Колтуна і Банара.

На вічу в Крехові пов. жовківского в день Успения Пресьв. Богородицї постановлено по промові дра Короля, дра Дрималика і селян Дан. Микелити і Грабаря з Бутин підпирати всїми силами кандидатуру дра Короля.

На вічу в Тернополи скликанім селянами на день 16 (28) с. м. явили ся крім селян також і 15 сьвящеників. Предсїдателем був о. декан Чубатий. По проґрамі приступлено до поставленя кандидата. На предложенє п. Гарматія поставлено кандидатом селянина Павла Думку з Купчинець.

Kur. Lwowski доносить: „В пов. калускім відбули ся дня 25 с. м. збори передвиборчі у Вистовій, на котрих вибрано комітет виборчий (москвофільский) з 6 осіб: 2 сьвящеників, 3 селян і одного емеритованого учителя. Яко кандидата в тім повітї оголошено п. Михайла Бачиньского, нотаря з Калуша.

З Перемишлян доносять до Gaz. Narod., що дня 29 с. м. здавав там справу перед своїми виборцями дотеперішний посол ґр. Роман Потоцкий а заразом представив ся яко кандидат до нового мандату. Бесїдник розвиваючи проґраму своєї будучої дїяльности поставив на першім плянї справу зелїзницї через повіт перемишляньский, говорив о еміґрациї і казав, що треба старати ся о закладанє і розвій совістних аґенций еміґрацийних та порушив богато справ суспільних. Виборцї домагали ся заказу необмеженого дїленя ґрунтів, знесеня такс за дорученя і обмеженя примусу шкільного. Кандидат заявив ся против всякого обмеженя свободи розпоряджуваня власностию, обіцяв старати ся о знесенє такси за дорученя, а що-до примусу шкільного, то сказав, що то річ неможлива.

Тарнівский епіскоп лат. обр. Преосьв. о. Лобос видав в справі виборів такий окружник до духовеньства свого обряду: „Переконавши ся з публичних оголошень львівских часописий і з особистих справоздань нам нашими сьвящениками зложених, що людовий комітет передвиборчий у Львові, повставший з радикальних елементів, без всякого вигляду на наше положенє, ставить оклики противні нашій історії, бурячі честь і послух для церковної єрархії і державної, для інтелїґенциї працї і унаслїдуваних прав маєткових і суспільних, постановили ми завізвати Всеч. братів і синів наших до виступленя против такої аґітациї. Добро нашого краю вимагає, щоби Всеч. отцї духовні не усували ся від правиборів, щоби боронили поваги центрального комітету виборчого і остерігали наш люд перед науками і змаганями тих радикалїстів, котрі бажають перевернути наш лад суспільний. А вже не тайно нікому, що ті мнимі приятелї люду не мають на оці добра того люду, але самі тягнуть зиски з аґітациї з тих сторін, з тих кругів революцийних, котрим доставляють фондів смертельні вороги нашої монархії, нашої католицкої церкви, нашого польского народу. — Ординарият епіскопский. Дано в Тарнові 25 серпня 1895 р. *О. Ігнатий*, епіскоп.

Перегляд полїтичний.

В мінїстерстві просьвіти приступлено до виготовленя проекту, управильняючого на ново платнї професорів унїверситету на видїлах фільософічнім та професорів полїтехнїки і академії аґрономічної у Відни. Зачувати, що підвисшенє тої платнї обтяжить буджет державний о круглих 270.000 зр. більше як доси.

До Köln. Ztg. доносять, що в цїлій Росиї проявив ся знову сильний рух ніґілїстичний. Доси арештовано вже богато людий підозрінних о той рух.

Відкликанє двох кораблїв воєнних з хіньско-японьских вод викликало серед росийских купцїв і полїтиків великий переполох. „Моск. Відом.“ доказують однакож, що Росия не змінить своєї полїтики у всхідній Азиї.

До берлиньского Tageblatt-у доносять з Софії, що ситуация там єсть все ще дуже критична. Серед опозициї заворушило ся дуже і кажуть, що зміна наступить ще перед відкритєм собрання т. е. коли не князь, то нарід сам зробить зміну. Правительство заказало видавати висшим офіцирам ґазету войскову, котрої появило ся вже було перше число, а котра мала стати орґаном опозициї серед армії.

Новинки.

Львів дня 31 серпня 1895.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував ц. к. секретаря повітового Станислава Велькопольского официялом Намістництва; ц. к. канцелїстів Намістництва Фр. Манделю, Володим. Жеребецкого, Ад. Панатовского, Казим. Кочоровского і Ант. Скроцкого ц. к. секретарями повітовими та пенсионованого канцелїста Намістництва Леон. Паперковского і ц. к. канцелїста скарбового Ів. Пекаря ц. к. канцелїстами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ц. к. секретарів повітових: Кар. Солярика з Ряшева до Жидачева, Йос. Коцола з Ниська до Ряшева та призначив ц. к. канцелїста намістництва Ів. Пекаря до служби при старостві в Добромили.

— **Презенту** на парохію Ольшани, нижанківского деканата, в перемиській епархії, одержав о. Николай Котецкий, дотеперішний парох в Пятковій, деканата бирчаньского.

— **Холєра.** В Тернополи занедужала на холеру дня 28 с. м. одна особа, котра дня 19 с. м. померла. В опіцї лїкаря лишило ся ще три особи

— **Огнї.** В середу знищив огонь в Карові, равского повіта, часть двірских будинків і збіже та 24 селяньских загород разом з цїлим майном. Шкода яку потерпіли селяни виносить до 20.000 зр., шкода в дворі кільканайцять тисяч зр. При-

---

Длятого не довго чув ся Маркиль між ними як не свій.

Говорено о музицї, а то Маркиля завсїгди займало, але ему було встидно, що він нічого не знає.

— Яка то шкода, що ми саме тепер з Парижа вертаємо — говорив директор — а то був би я вас дуже радо завів до опери. Ну, але то нічого не вадить; пізнїйше все-таки вернемо туди.

— Коли повернемо з Петербурга? — спитав Маркиль.

Всї зачали сьміяти ся.

— Наш молодий товариш вірить тому, що надруковане на папери! — відозвав ся Амеде Делялїр. — Він вірить в то, що стоїть в проґрамі! Не відбираймо ему его наївного погляду, бо й так незадовго вже сам его позбуде ся!

Маркиль, видко, пригадав собі слова Едґара: „Жиємо з реклями“. Він став приглядати ся хорошій Андалюзийцї, котра може й мала ніжку як Іспанка, але котра з лиця дуже подобала на Парижанку; сіньор Бартольдї забув иногдї на свій італїяньский наголос і говорив так дуже подібно, як говорять у Франш Конте, що можна его було напевно уважати за дитя з тих сторін. Мимо своєї природної несьміливости і свого смутку, розвеселяли Маркиля такі спостереженя; він любив мовчки спостерігати і не легко при тім ошибав ся.

По полуднї давав ему Едґар другу лекцию музики. Відтак запросили его чемно, щоби він послухав вечером їх концерту; але що він не мав ще одежи, в котрій би був міг показати ся, а позиченої не хотїв брати на себе, то й лишив ся сам один на горі. Від часу до часу доходили поодинокі звуки аж на третий поверх, де він сидїв сперши ся лїктями на стіл, над своїми нотами, котрих мав учити ся, то споглядав на них, хоч они не були ему й при голові.

— На весну! — щось в нїм відзивало ся.

І ему ставили в гадках перед очима сьвіти та корчі бозу, то множество ластівок, що лїтали попід широку стріху на хуторі в черемшинї, та ніжна зелень бучини в лїсї, — а сила его уяви показувала вже ему утомленого але веселого подорожного, що пристанув на вершку вежан, і дав знати, що вернув, дзвінким голосом мельодиї, котру Тереня зараз пізнала.

— Девять або й десять місяцїв! — думав він собі. — Майже цїлий рік. Але лиш відвагу, то задля неї. Але все-таки я би був міг попрощати ся з нею.... А що як би я до неї написав? Менї видить ся, що в тім прецї нема нічого злого.

Для Маркиля була то велика гадка, бо він в своїм житю ще нїколи не писав листу.

Едґар, що в часї переставку прийшов був до него на гору, дав ему перо, чорнила і паперу та й марку почтову, на котру Маркиль був би забув. Але він був так занятий своїм листом, що за одним заходом, без перерви написав, що слїдує:

„Панно Тереню!

Я знаю, що я вам зробив прикрість і Ви длятого тепер сумуєте. Я більше нічого не бажаю, лиш сам витерпіти кару; то несправедливо, щоби ви через то терпіли, длятого, що так добрі були для мене. Коли можете то простіть менї, щоби я на весну до Вас прийшов. Не знаю ще на певно, куди підемо, але я буду всюди на Вас памятати.

Маркиль Оверне“.

Вложив відтак свій лист до куверти і вийшов, щоби его кинути до першої лїпшої скринки почтової.

На улици було темно; вітер так задував поломінь в лїхтарнях, що они лиш мигкотїли і слабе кидали сьвітло на улицю. Тому й не добачив Маркиль, що якийсь звичний чоловік, котрий ішов попід доми, зайшов в тій хвили до готелю, коли він з него вийшов, що той чоловік через хвильку постояв а відтак тихцем пустив ся за ним. То був Феликс Пренель.

Частина шеста.

Щоби Тересї не впало то в очи при обідї, що Маркиля десь нема, вернув Феликс Пренель аж по полуднї і пішов зараз у поле, де побув аж до вечера. На обійстю стрітив він свою доньку; привитавши ся з нею коротко пішов попри ню до Маркилевої комірчини, щоби там спакувати его річи. Коли складав чорну камизельку від сьвята, всунув в кишеню пять франків — але не так з доброго серця, як задля того, що его таки трохи совість гризла. Не забув і на молитвеник бідного хлопця, анї на его флет та на метрику, спакував то все в один великий пакунок і вийшов на обійстє, щоби таки самому запрягти коня. А щоби не звернути нічию увагу дома повів коня осторожно за ворота, сїв відтак і поїхав борзо до міста. Феликс Пренель не любив, щоби его хтось питав куди він іде і коли верне ся; у него не значила нічого така тайна, о котрій знало двоє людий; а відтак і волів уторгованих сто франків відобрати власною рукою, як через післанця.

Була девята година, коли він знову приїхав до готелю. — Пан Делялїр диригує тепер своїм концертом і не може анї на хвильку вийти в салї — сказали ему; — може би він сам зайшов до салї?

Феликс Пренель не відповів на то нічого, лиш гнївливо обернув ся до дверий і вийшов та ходив якийсь час по улици то сюди, то туди. Як-раз хотїв подивити ся, чи не скінчить ся вже незадовго концерт, коли у брамі готелю появив ся Маркиль Оверне.

— А він куди так пізно? — подумав собі Феликс Пренель, і в сїй хвили обернув ся та пішов нишком за молодим чоловіком.

чиною огня була неосторожність. — В Перемишли на передмістю Гарбарі між мостом зелізничим а головною торговицею згоріло дня 26 с. м. около 2-ої години в ночи будинок, де приміщені крами жидівскі і часть материялів деревних. Причина огню неосторожність. Шкода в части обезпечена.— В Стрілчисках, мостиского повіта, згоріло з дня 25 на 26 в ночи при сильнім вітрі 10 господарств разом з звезеним збіжем. Шкода необезпечена.— В Підгайцях в самій середині міста згоріло 26-го с. м. в полудне 26 будинків. Ратунок, хоч енергічний, був утруднений задля сильного вітру.

— Про руску колеґію в Римі писали недавно газети La Voce і Gazzetta del Clero що слідує: Незабаром Рим повитає нову колеґію: буде се колеґія руска при церкві Пресьвятої Діви Марії Жировецкої (Santa Maria del pascolo). Роботи поспішають з всяким можливим поспіхом. Через тое не лишень забудоване для мешканців, але й церков для публики, тої части, що так любить чудотворну ікону „Мадонни“ мусїла бути замкнена. Майже цїла внутрішна часть дому мусить бути змінена і примінена до нових потреб. Роботи приспішено завдяки благородного дару Его Велич. Цїсаря Австриї — так, що тепер можна бути певним, що вже все майже буде покінчене, коли прибуде проща з Руси, і Его Ексцел. Сильвестер Сембратович греко-руский Митрополит з другими Владиками будуть могли при нагоді свого великого сьвята церковно-народного торжественно посьвятити і отворити свою колеґію.

— Часткове затьмінє місяця можна буде бачити у Львові дня 4 вересня с. р. по 4-ій годині з рана.

— Процес о обманьство розпочав ся дня 27 с. м. в Вадовицях против Юлія Ясельского і двох его спільників. Справа була така: Дня 12 серпня 1894 р. надав в Хабівцї на зелізничій стациї Юлій Ясельский, бувший писар в зелізничих робітнях в Новім Санчи, величезний куфер, ваги 80 кільоґрамів яко особовий пакунок, жадаючи его відосланя до Відня дорогою на Краків, хоч дорога на Живець коротша і дешевша. Куфер не дійшов до місця призначеня і Ясельский приїхавши до Відня став посилку реклямувати та одержав яко відшкодоване за опізнене 24 зр. З тим вернув він до Нового Санча і тут удав ся на дорогу судову, жадаючи відшкодованя 720 зр. за пропавший куфер, в котрім — як він доказував — була его одїж і біле, а крім того якісь старі гроші вартости около 300 зр. і два медальони варті 200 зр. Тимчасом зелїзниче слїдство виказало, що дня 13 серпня о годині 6 ій рано найдено той самий куфер між стациями Хабівкою і Йордановом, цїлком неушкодженим, отворений очевидячки ключем і цїлковито пустий. Супротив того, що нїчого не вказувало на те, щоби куфер отворено силою і випорожнено его та що куфер лежав коло зелїзничого насипу, повстало підозріне, що его отворено ключем в вагонї а відтак викинено. Се могло стати ся при помочи зелїзничої служби і прокураторий обжаловує о те старшого кондуктора зелїзниць державних Станислава Скшишовского, котрий тодї провадив поїзд, а з Ясельским жив в тїснїй приязни. Він мав так річ уладити, що той куфер не поставлено, як вимагає припис, до кондукторского воза, але до пакункового, звідки без перешкоди, разом з Ясельским, могли его викинути. Обставини були для Ясельского о стілько кориснїйші, що обовязки особового кондуктора повнив при тім поїздї другий его добрий приятель Фрайнд, отже Ясельский міг собі обібрати місце, яке схотїв. Однако найбільше сьвідчить против Ясельского обставина, що він не може витолкувати длячого віз з собою такий великий куфер аж до Відня та й звідки взяли ся у него дорогоцїнности. До розправи покликано кільканайцять сьвідків. Ясельский виглядає на старця, хоч має лише 34 лїт. Розправа потреває кілька днів.

— Убийник увязнений по 18 лїтах. В р. 1877 убито на Мораві коло Берна жандарма Кундрата. Вже тодї вказували люди яко на убийника на муляря Кадьчіка. Его навіть були увязнили, але що не було віяких доказів против него, то випущено его по чотирох місяцях слїдчої вязниці. Аж тепер на певно доказано, що Кадьчік був дїйстно убийником жандарма і — як пишуть з Берна — его знов арештували.

— Самоубийство божевільного. Сими днями кинув ся під колеса зелїзничого поїзду 30 лїтний Кароль Найман, син штабового офіцира в Градци. Кілька днів перед самоубийством розіслав до ріжних осіб 30 гектоґрафованих примірників письма під написею: „Моє завіщане, мої погляди на штуку державну, в шістьох основних і двайцятьох доповняючих реченях“. Се письмо обіймає на 42 сторонах житепис самоубийника і кілька иньших річий, котрі доказують, що его ум був помрачений. Письмо має дату 18 серпня с. р., хоч було гектоґрафоване ще в маю. В кількох місцях говорить божевільний, що дня 18 серпня кине ся під колеса поїзду між стациями Юдендорфом і Гратвайном в Стириї. Отже заповів свою смерть вже три місяці наперед і зробив цїлком так, як собі постановив. В білий день кинув ся з розпростертими руками між тими стациями на шини, в хвили, коли надбіг поїзд і погиб на місци.

— Мерзке злочиньство викрито в комітатї Гайду на Угорщинї. В горах найдено там останки тїл трех молодих пастухів і кусники їх одежи. По переведенім слїдстві показало ся, що два вожаї медведів, котрі волочили ся по ярмарках, зловили тих хлопців і покидали своїм медведям живцем на жир. Обох злочинців арештовано і они признали ся цїлком до вини.

— Париский обрізувач ух. Від якогось часу лучало ся в Парижи, що в публичних городах якийсь невислїджений злочинець обрізував дїтям уха. Нїхто не міг догадати ся що за причина попихала злочинця до сеї звірскости. Аж недавно удало ся полиції викрити, що виновником єсть Юлій Мер різьбар, котрий перше був аптикарем. Він потрібував дитинячих ух на взірцї до своїх робіт, а вабив дїти ріжними ласощами до публичних огородів в корчі і там довершував свого злочиньства.

Телеграми.

Відень 31 серпня. Турецке посольство заперечує вість, будьто би султан готов був лишити справі реформ у Вірменії свобідний хід.

Будиєвичі 31 серпня. Приїхав тут намістник ґр. Тун і его повитано сердечно. Зїхало ся тут вже богато посторонних людий і настало оживлене житє войскове.

Париж 31 серпня. Приїхав тут ґен. Обручев шеф ґен. штабу российскої армії.

— Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї, ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темнотї, драма 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр.

Надіслане.

Не потребував далеко іти, бо Маркиль станув вже коло найблизшої скринки і вкинув до неї своє письмо.

— Он що! то лист? А він же би до кого писав? Чейби не позволив собі писати до Тереня! Але й то може бути; треба менї уважати на листоноса. Моя донька не сьміє діставати тайних листів! Ог як то! Але чей вже тому буде раз конець!

За чверть години вернув Феликс Пренель назад до готелю і сим разом був вже так щасливий, що зловив директора, віддав пакунок, взяв гроші і з великим поспіхом пустив ся домів.

— Тепер вже позриване всі мости — сказав він майже в голос сам до себе.

На другий день рано станула Тереня з поважним лицем перед батьком.

— Що то має значити ся? — спитала его. — Альфонс каже, що Маркиля цїлу ніч не було дома!

— Може бути; я тому й не дивую ся.

— А ви-ж знаєте, де він подів ся?

— Вибрав ся в дорогу та ще й для власної приятности.

Сказавши то обернув ся Феликс Пренель і посвистуючи пустив ся до дверий. Але Тереня взяла его за руку і задержала.

— Що ви зробили з Маркилем? — крикнула она.

— Нїчого! Фе, а ти як виглядаєш? Як та індичка!... Та-ж я тобі вже казав, що Маркиль вибрав ся в дорогу! Дуже розумно зробив, що зійшов нам на якийсь час з очий. Побачить трохи сьвіта, обїде Францию довкола, або буде їздити по Швайцариї, чи куди схоче.

— Тату! — просила тепер Тереня спокійнїйшим але настаючим голосом. — Прошу вас, скажіть менї просто! Де подів ся Маркиль? Та коли він верне знову?

— Де він в сїй хвили, не можу тобі сказати, хоч би й хотїв; здаєсь, що вже у вагонї на зелїзници. Я не цїкавий, то й не заглядав до его пашпорту. — Коли верне? Тогди, коли ти віддаш ся, донечко.

Тереня аж почервонїла ся, так єї то обурило.

— Ой тату! За що ви мене маєте, що ви через мене десь подїли бідного чоловіка?

— За що я тебе маю? За дурну, молоду дївчину, котра повинна бути рада з того, що має розумнїйшого батька, як она.

Тереню аж за серце імило, а в очах станули сльози, але не хотїла плакати. Иньшим разом була би показала свою гордість та була би вийшла, не сказавши анї слова, але тепер волїла покорити ся, щоби лиш довідатись чогось про судьбу Маркиля.

— То скажіть менї бодай, що він тепер робить, і у яких людий ви его лишили?

— Хиба в того великого Маркиля, котрому я лиш по плече, дитина, про котру треба би бояти ся. Буде ходити по сьвітї як і тисячі иньших!... Та й в добрі руки дістав ся, о то можеш бути спокійна, до більших панів, як ми. Его приймив директор від музики, чоловік, що дає концерти, розумієш? То дуже учений чоловічок, що говорить красні бесїди словами на локоть довгими.

— Але чи то який порядний чоловік?

— Певно; бо заплатив менї готівкою....

Феликс Пренель замовк нараз і аж сам на себе був лютий, що виговорив ся.

— Отже то таке? — сказала на то Тереня поволи. — То ви Маркиля продали?

Не чекала вже відповіди і вийшла чим скорше з челядні, але на горі сама одна в своїй комнатцї стала так плакати, що мало їй седце не пукло.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Заосмотрене склом будівель і порталів
поручає **Яков Мерер.** 48

Фабричний склад тафльового скла ческого і бельґійского
також зеркал і рам,
у Львові, улиця Кароля Людвика ч. 25.
Ціни умірені. Замовленя з провінциї полагоджую безпроволочно.

Нова торговля
Делікатесів всякої їди і напитки
має часть Вп. Публиці найчашвійше
поручати
Кароль Баер
72 Львів, Марийска пл. ч. 9.

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників

Знаменитий солодкий
гірский виноград
найлїпший столовий мішаний 2·50
найлїпший мушкателевий лиш 3 зр.
за 5-кільовий копик почтовий
франко до кождої стациї почтової
за побранем почтовим, або попереднім надісланем гроший. Початок пересилки 15 серпня.
Олекс. Адамович
власититель шкілкі щепів винних
і винниці в Neusatz an der Donau
(Угорщина). 69
Увага. Інтересовані дістають на желане катальоґ моеї шкілки маючий більше як 650 родів шляхотних американьских і шляхотних винних щепів.

Бюро дневників і оголошень
Л. ПЛЬОНА
у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всї дневники
по цінах оріґінальних.

Готель Вікториа
Львів ул. Гетманьска
Комнати з постелию від 80 кр.
на добу і більше.
Реставрация в тім самім готелю у власнім зарядї.
Пиво лиш пільзневьске поручає ласкавим взглядам
І. Войсе 13
власититель готелю реставрациї.

Публичне бажане.

Виповняючи перший обовязок совістного купця, примінився я до бажаня Вп. Публики, переносячи мою **Торговлю** чаю з гамірної і за-для електричної зелізницї небезпечної улицї Сикстуской до спокійного і пречудного **пасажу Гавсмана.** Вдячний слуга
59 **ІЗИДОР ВОЛЬ.**

Всі прибори
для аматорів і фахових фотографів
именно:
папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших
ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ
Львів, ул. Коперніка 21.

С. Нельсен у Відни
поручає
Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.